

Arrest

nr. 150 578 van 10 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. Lips, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 juli 2015 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 23 juli 2015.

1.3. Op 24 juli 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 juli 2015 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Indiase nationaliteit en bent u afkomstig uit Hoshiarpur, Punjab. In 2015 begon u te werken in een kledingzaak in Hoshiarpur. U werkte er alleen met uw werkgever, Sanjeev. Ongeveer 20 dagen nadat u er begon te werken ging u 's morgens naar daar en bleek de zaak gesloten te zijn. U keerde daarop terug naar huis. In de namiddag kwam de politie bij u thuis langs en nam u mee naar het politiekantoor. U werd er geslagen. De politie vertelde u dat Sanjeev betrokken was bij drugshandel en verdacht u ervan medeplichtig te zijn. U ontkende de aantijgingen. Ongeveer 5 uur nadat u was meegenomen werd u terug vrij gelaten. Uw vader diende hiervoor smeergeld te betalen. Twee à drie dagen later verliet u Hoshiarpur en ging u naar Delhi. Uw vader had contact met een smokkelaar die voor u uw reis naar België regelde. U verbleef ongeveer een maand in Delhi. Vervolgens reisde u op 1 juli 2015 van Delhi naar Brussel, met een transit in een onbekend land. U weet niet welke documenten er gebruikt werden bij uw reis naar België. Op 3 juli 2015 kwam u aan op de luchthaven van Zaventem en diende u er een asielaanvraag in. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst moet er, los van een beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vrees vreemd is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, zijnde een vrees voor vervolging omwille van uw religie, etnische origine, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Immers, het betreffen hier louter criminele, en dus gemeenrechtelijke feiten, die geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Het ontbreken van een origineel identiteits- of nationaliteitsdocument houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in. U verklaarde dat u uw paspoort diende af te geven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Dat u zulk belangrijk documenten zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, komt weinig overtuigend over. Immers is uw paspoort een belangrijk document dat uw identiteit en nationaliteit kan staven. De vaststelling dat u geen enkel identiteitsbewijs kan voorleggen doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Verder dient te worden opgemerkt dat u evenmin enig begin van bewijs neerlegt met betrekking tot uw asielrelaas. U verklaarde dat u gearresteerd werd door de politie en ongeveer 5 uur later werd vrij gelaten. U legde hiervan echter geen documenten neer. Ook met betrekking tot uw tewerkstelling in de kledingzaak van Sanjeev legde u geen documenten neer. De vaststelling dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van uw asielrelaas is een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts werd vastgesteld dat u compleet onwetend bent over de drugshandel waarvan u verdacht werd. Wanneer u gevraagd werd wat u weet over de drugshandel verklaarde u er niets over te weten. Dat bleek tevens uit de antwoorden op de specifieke vragen die u daarna gesteld werden. Zo weet u niet of het al dan niet waar is van die drugshandel. U weet niet hoe de politie op de hoogte kwam van de zaak. U weet niet om welke drugs het gaat. U weet niet sinds wanneer Sanjeev drugs verkocht. U weet niet aan wie Sanjeev drugs verkocht. U weet niet hoeveel Sanjeev verdiende met de verkoop van drugs. U weet niet of Sanjeev ondertussen al is opgepakt. U kent Sanjeev zijn familienaam niet. U weet niet hoe oud Sanjeev is (zie gehoorverslag CGVS pp. 6-7). Ook over uw arrestatie en vrijlating bent u onwetend. Zo weet u enkel dat u in mei 2015 werd gearresteerd maar de precieze datum kent u niet (zie gehoorverslag CGVS p. 5). U weet niet in welk politiekantoor u werd vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS p. 6). U weet niet hoeveel uw vader betaald heeft voor uw vrijlating (zie gehoorverslag CGVS p.

5). De vaststelling dat u over de ganse zaak zo weinig weet doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft uw reisweg dient te worden opgemerkt dat u niet weet via welk land u naar België bent gereisd. U bent evenzeer onwetend over de luchtvaartmaatschappij waarmee u gereisd bent. Wat betreft de gebruikte documenten verklaarde u dat u met uw eigen paspoort bent gereisd maar dat u dit niet zelf in uw handen had. U diende het vooraf af te geven aan de smokkelaar. Hij reisde met u mee en toonde de documenten. Zelf moest u niets doen (zie gehoorverslag CGVS p. 3, 4). Het is ongeloofwaardig dat u bij de controleposten op de luchthaven zelf geen documenten moest tonen. De controles verlopen immers steeds individueel. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn middel(en), afgeleid uit de schending van “de wet, in het bijzonder schending van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van het artikel 48/4 en artikel 57/6/1, al. 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en artikel 1 (procedurele waarborgen met betrekking tot de uitzetting van vreemdelingen) van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens zoals gewijzigd van 4 november 1950 en met de artikelen 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 en de artikelen 4 tot en met 8, 9 en 10 of 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking); schending van de zorgvuldigheidsplicht.”, formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

“Op verwerende partij rusten drie verplichtingen wanneer zij aan de asielzoeker de internationale bescherming toekent of vier verplichtingen wanneer zij aan de asielzoeker de internationale bescherming weigert. Bij een asielaanvraag dient verwerende partij steeds aangaande de asielaanvraag een beslissing te nemen (beslissingsplicht als wettelijke opdracht) na op een zorgvuldige wijze (zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur van de administratieve overheid in de uitoefening van haar wettelijke opdracht) de asielaanvraag te hebben onderzocht (onderzoeksplicht) waarbij zij haar beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding en daarbij steeds de meest actuele informatie in rekening neemt (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411; R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954; R.v.St. nr. 123.726 van 1 oktober 2003; R.v.V. 19 mei 2015, nr. 145.614; R.v.V. 38.899 van 18 februari 2010). Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juni 1951 of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 18 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en de artikelen 4 tot en met 8, 9 en 10 of 15 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 (R.v.V. 24 april 2014, nr. 122.922). Indien verwerende partij de internationale bescherming weigert dan moet zij haar beslissing bovendien motiveren (motiveringsplicht in de zin van artikel 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met voormelde Wet van 29 juli 1991; R.v.V. 24 april 2014, nr. 122.922). De door verzoekende partij afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten (criterium van externe consistentie: art. 48/6, al. 1, c) van voormelde Wet van 15 december 1980; o.a. R.v.V. 18 februari 2010, nr. 38.899) waardoor de verklaringen aannemelijk worden in de zin van artikel 48/6, al. 1, c) van voormelde Wet van 15 december 1980. In het relaas mogen niet alleen geen tegenstrijdigheden maar ook geen hiaten, vaagheden en ongerijmde wendingen voorkomen op het niveau van de relevante

bijzonderheden (criterium van de interne consistentie van de verklaringen: art. 48/6, al. 1, c) en e) van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. 4 oktober 2006, nr. 163.124; o.a. R.v.V. 18 februari 2010, nr. 38.899) waardoor de verklaringen geloofwaardig worden in de zin van artikel 48/6, al. 1, c) en e) van voormelde Wet van 15 december 1980. Daaruit volgt dat de verklaringen aannemelijk zijn en de geloofwaardig vaststaat wanneer deze verklaringen in hoofdlijnen extern en intern consistent zijn (art. 48/6 van voormelde Wet van 15 december 1980). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat en die de toekenning van de bescherming kunnen rechtvaardigen te toetsen (R.v.V. 24 april 2014, nr. 122.922). Artikel 48/7 van voormelde Wet van 15 december 1980 draait de bewijslast om indien verzoekende partij aantoont dat zij reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade heeft ondergaan of rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Jaarverslag 2009-2010, <http://www.rvv-ccce.be>, p. 71; Ontwerp van Wet houdende diverse bepalingen, Parl. St., Kamer, gewone zitting 2009-2010, nr. 2423/001, Memorie van toelichting, pp. 13-14). Tegenover de bewijslast van de asielzoeker staat zoals gesteld de verplichting van verwerende partij om de asielaanvraag zorgvuldig te onderzoeken (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205, b); R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411; R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954).

Concreet dient verwerende partij wanneer zij de nood aan erkenning als vluchteling onderzoekt (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205):

- te verzekeren dat de vluchteling zijn zaak zo volledig mogelijk aanbrengt;
- de geloofwaardigheid te bepalen en het bewijs te evalueren zo nodig door de vluchteling het voordeel van de twijfel te geven ten einde de objectieve en subjectieve elementen in het relaas vast te stellen (zie ook: art. 48/6, § 3 van voormelde Wet van 15 december 2013; R.v.V. Algemene vergadering nr. 45.396 van 24 juli 2010);
- deze elementen te koppelen aan de criteria van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (zie ook art. 48/3, § 3 van voormelde Wet van 15 december 2013).

De voormelde Wet van 15 december 1980 bevat geen bepaling die verwerende partij toelaat minder zorgvuldig de nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen. Dezelfde zorgvuldigheidsverplichting en onderzoeksplicht geldt voor verwerende partij. Verwerende partij moet nagaan of er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 (art. 57/6 van de Wet van 15 december 1980). A fortiori wanneer het land niet veilig wordt geacht, moet zij rekening houden: (1) met de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast, (2) met de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 16 december 1966 of het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984, (3) met de naleving van het non-refoulement beginsel en (4) met het beschikbaar zijn van een daadwerkelijke juridische bescherming tegen de schending van voornoemde rechten en vrijheden (art. 57/6/1, al. 2 van voormelde Wet van 15 december 1980). Verwerende partij moet bij haar beoordeling in elk geval rekening houden met een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere Lidstaten van de Europese Unie, het UNHCR, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties (art. 57/6/1, al. 3 van voormelde Wet van 15 december 1980). A contrario zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel risico loopt op lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 voorhanden wanneer verzoekende partij op grond van internationale bronnen aantoont dat hij bloot komt te staan aan mishandeling in de zin van de artikelen 48/4 in samenhang gelezen met de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 waarbij de hardheidsdrempel als voorwaarde om haar grondrecht op internationale bescherming te kunnen inroepen wordt overschreden en zij tegen deze mishandeling over geen werkelijke juridische bescherming beschikt. Zelfs indien de verklaringen niet aannemelijk werden bevonden moet in fine de vraag gesteld worden of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden (R.v.V. Algemene Vergadering nr. 45.396 van 24 juni 2010; Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Jaarverslag 2009-2010, <http://www.rvv-ccce.be>, p. 74; R.v.V. nr. 122.922 van 24 april 2014). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde bovendien in haar arrest nr. 7974/11 van 19 december 2013 (zaak N.K. vs. Frankrijk; <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-139179>) dat de uitwijzing

van een afgewezen asielzoeker een schending van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd kan inhouden ook indien de asielzoeker als ongeloofwaardig werd afgewezen wanneer het bestaan van een reëel risico op onmenselijke behandeling voldoende wordt gedocumenteerd. Hieruit volgt dat de ongeloofwaardigheid van de asielzoeker het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/4 in samenhang gelezen met de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 niet uitsluit. In casu documenteert verzoekende partij de onmenselijke behandeling die zij bij terugkeer riskeert voldoende door concrete antwoorden zoals hierna wordt aangetoond. Zij toont ook aan dat daarbij de hardheidsdrempel als voorwaarde om de internationale en nationale bescherming tegen deze mishandeling te kunnen inroepen, wordt overschreden. De essentie van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij is de vraag om bescherming tegen de onmenselijke behandeling dat wil zeggen onrechtmatige vervolging en mishandeling door de politie als uitvoerder van de nationale overheden die haar bij haar terugkeer naar India wacht. De United States Department of State rapporteert duidelijk en onbetwistbaar dat de ergste mensenrechtenschendingen problemen met de politie die mishandelt en er niet verantwoordelijk wordt gesteld, is evenals wederrechtelijke aanhouding en gevangenzetting (zie stuk nr. 3, United States Department of State, 2014 Country Reports on Human Rights Practices - India, 25 juni 2015, <http://www.refworld.org/docid/559bd56312.html>, p. 1/45). Ondanks het wettelijk verbod bestaat mishandeling door politie en lijdt mishandeling door slagen soms tot overlijdens in detentie (zie stuk nr. 3, United States Department of State, ibidem, 25 juni 2015, p. 4/45). In elk geval voldoen de gevangenisomstandigheden en omstandigheden in detentiecentra niet aan de internationaal vereiste standaarden: overbevolking, gebrek aan voeding en drinkbaar water, medische verzorging en sanitair, gebrekkige infrastructuur en mishandeling (zie stuk nr. 3, United States Department of State, ibidem, 25 juni 2015, p. 6/45). Ondanks het wettelijk verbod op wederrechtelijke gevangenzetting is dit niettemin een realiteit waarbij de vrijheidsberoving lang en zelfs de eventuele gevangenisstraf overschrijdt (zie stuk nr. 3, United States Department of State, ibidem, 25 juni 2015, p. 7/45). Hieruit volgt dat er kennelijk en onbetwistbaar mishandeling door politie en een gebrek aan afdoende bescherming in de zin van artikel 57/6 van voormelde Wet van 15 december 1980. De verklaringen van verzoekende partij zijn consistent met de bewijsstukken die verwerende partij aan het administratieve dossier toevoegt en andere die als overtuigingsstukken bij onderhavig verzoekschrift worden gevoegd. Het motief van de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet geloofwaardig is is hiermee niet dienend. Verzoekende toont aan overeenkomstig de bewijslast die in zake haar vraag om subsidiaire bescherming op haar schouders rust dat haar verhaal aannemelijk is en het reëel risico op mishandeling waaraan zij bij terugkeer blootstaat bestaat en deze mishandeling de hardheidsdrempel in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 overschrijdt. De subsidiaire bescherming dient hierom te worden verleend. Het motief dat verzoekende partij bij terugkeer geen reëel risico op onmenselijke behandeling loopt bij terugkeer naar haar land van herkomst vindt hiermee kennelijk geen steun in de gezaghebbende internationale bronnen zoals geciteerd en waarmee verwerende partij dient rekening te houden bij haar beoordeling noch in het administratieve dossier waardoor zij de bestreden beslissing niet kan schragen en terwijl de verklaringen van verzoekende partij juist wel overeenstemmen met die geciteerde internationale bronnen en daarmee aannemelijk zijn. Aangaande de voormelde vrees te worden blootgesteld bij terugkeer naar haar land van herkomst heeft verzoekende partij bovendien consistente en daarmee geloofwaardige verklaringen afgelegd. Schending van de materiële motiveringsplicht. Omdat verwerende partij eveneens op voormelde dwalingen, verkeerde conclusies en onzorgvuldigheid steunt om ook de subsidiaire bescherming te weigeren schendt de bestreden beslissing om dezelfde redenen ook artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 alsook de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000. De administratieve rechtshandeling mag vooreerst niet strijdig zijn met de wet. Het woord "wet" wordt hier in de meest algemene materiële betekenis gebruikt. Het verdragsrecht en inzonderheid de communautaire verdragen en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, behoren tot de bronnen van het Belgisch administratief recht (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 963). Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 schrijft de motivering van de administratieve beslissing voor en is een bijzondere toepassing van de Wet van 29 juli 1991. Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt medegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen (A. MAST, J.

DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr.748). Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het vermelden van de juridische overwegingen houdt in dat in concreto op een ondubbelzinnige wijze moet verwezen worden naar de toegepaste norm of het beginsel van behoorlijk bestuur (R.v.St., BVBA SPIELOTHEK, nr. 78960 van 2 februari 1999). De feitelijke gegevens zijn de gegevens die voor de toepassing van de norm zorgen (R.v.St., VANDENDOREN, nr. 87008 van 3 mei 2000). De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State welke van oudsher van een deugdelijke motivering vereist dat zij meer is dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 749). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z., duidelijk te maken hebben met de beslissing (R.v.St., GHYSELS, nr. 43 259 van 9 juni 1993; VAN DEN VLOET, nr. 72834 van 30 maart 1998). Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; BULENS, nr. 43 596 van 30 juni 1993; FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; JAQUES, nr. 51576 van 8 februari 1995; VAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998). Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. De materiële motiveringsplicht, dat wil zeggen de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (R.v.St. nr. 133.153 25 juni 2004). Hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan. Uit de lectuur van de bestreden beslissing kan ternauwernood worden geloofd dat zij werd genomen. Verwerende partij kon niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301)."

Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een uittreksel uit het rapport "2014 Country Reports on Human Rights Practices - India" van de United States Department of States d.d. 25 juni 2015.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat de middelen verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dienen te worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (CG nr. 1501152), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat zijn asielrelaas, met name het feit dat hij verdacht zou worden van medeplichtigheid aan drugshandel, ongeloofwaardig is en vreemd aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst opgemerkt dat, los van een beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, het louter criminele en dus gemeenrechtelijke feiten betreffen die geen uitstaans hebben met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Vervolgens wordt vastgesteld dat er om verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Dienaangaande wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan neerleggen ter staving van zijn identiteit of nationaliteit. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker evenmin enig bewijs neerlegt met betrekking tot zijn asielrelaas. Voorts wordt opgemerkt dat verzoeker compleet onwetend is over de drugshandel waarvan hij verdacht wordt, alsook omtrent zijn arrestatie en vrijlating. Dat verzoeker zo weinig weet over de gans zaak doet, zo luidt de beslissing,

op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Ook verzoekers verklaringen omtrent zijn reisroute en de hierbij gebruikte documenten ondermijnen, aldus de commissaris-generaal, verder de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het zeer uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op uiterst algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door louter en zeer algemeen op te merken dat hij wel degelijk geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker *in casu* naar het als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde "2014 Country Reports on Human Rights Practices - India" van de United States Department of States d.d. 25 juni 2015 omtrent de (veiligheids)situatie en mensenrechtenschendingen in India, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaas, te ontkrachten. Nu zij op generlei wijze door verzoeker worden ontkracht of weerlegd blijven de motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

Een ongeloofwaardig asielaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.5. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

2.7. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het veelvuldig aanhalen van door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, zonder evenwel in het minst *in concreto* te verduidelijken/uiteen te zetten op welke wijze deze door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS